GNM: “Hallo Ilsedora, Gruess dich!”

written by Vladimír Bartoš | 5. 12. 2022

Zdroj

Přeložil: Vladimír Bartoš

Jak už většina z vás možná ví, Dr. Hamer zemřel v neděli 2. července 2017 v norském Sandefjordu, kde žil v exilu.

Dr. Hamer zanechal v mém životě po svém odchodu obrovskou prázdnotu a já jsem mu vděčná za všechen čas, který mi věnoval od doby, kdy jsem ho před téměř 20 lety osobně poznala. Vždy byl velkorysý pokud jde o jeho čas a ochotu podělit se o své nejnovější poznatky a pozorování.

Byl to velikán nejen fyzickou postavou, ale i ve zvoleném oboru. Historie ho jednou bude považovat za největšího lékaře, který kdy žil.

Netřeba dodávat, že věznění bylo jen jednou z nespravedlností, které musel od svého objevu “železného pravidla rakoviny” snášet. Byl pomlouván a očerňován od chvíle, kdy se o svá pozorování podělil se svými kolegy. Rovněž na něj bylo spácháno 12 pokusů o vraždu.

Od jeho odchodu se zamýšlím nad historií GNM, nad tím, co byl nucen snášet po dobu posledních 39 let a zároveň dokázal pokračovat ve svém výzkumu. To, co Dr. Hamer dokázal a nespravedlnost, kterou během té doby prožil, je pro běžného člověka nepochopitelné.

Žádný obyčejný člověk

Dr. Hamer nebyl obyčejný člověk. Byl to tradiční lékař s tradičním lékařským vzděláním a specializoval se na vnitřní lékařství. Kromě toho měl doktorát z teologie. Byl také nejmladším člověkem, který v té době v Německu absolvoval lékařskou fakultu, a tento rekord možná drží dodnes. Jako internista rozuměl lidskému tělu jako žádný jiný lékař své doby.

Jeho výzkum je “empirický”, což znamená, že své poznatky dokázal doložit na

každém případu na úrovni psychiky, mozku a orgánu. Od svého objevu prvního biologického zákona, "železného pravidla rakoviny", by nevydal žádné prohlášení, pokud by nebyl schopen své závěry empiricky prokázat. Taková přesnost byla nepřijatelná pro ty, kteří mohli přijít o způsob provozování lékařské praxe a v důsledku toho dělali vše, co mohli, aby tohoto muže znevěrohodnili v naději, že jeho objev zdiskreditují.

Byl uvězněn ne jednou, ale hned dvakrát. Poprvé to bylo v roce 1997 v německém Kolíně nad Rýnem poté, co byl zatčen uprostřed ulice. On a jeho syn, který byl s ním, byli náhle obklíčeni policií s vytasenými zbraněmi. Vzpomínám si, jak mi doktor Hamer řekl, že kdyby se pohnuli, byli by zastřeleni. Viděl paniku ve tváři svého syna a pokynul mu, aby zůstal v klidu.

Obvinění znělo "provozování lékařské praxe bez licence", protože tvrdili, že dva lékaři hledali jeho radu u svých pacientů. Povaha zatčení a následného uvěznění samozřejmě neodpovídala takzvanému "zločinu".

Jak je možné, že doktoru Hamerovi byla odebrána licence k výkonu lékařské praxe?

V roce 1986, kdy se Dr. Hamer snažil svůj objev zveřejnit, mu lékařská komora odebrala licenci k výkonu lékařské praxe, protože odmítl popřít svá zjištění, nikoliv kvůli pochybení. Od té chvíle to byl hon na čarodějnice v každém slova smyslu.

Domnívali se, že když ho zdiskreditují, mohou ho ovládnout. Místo toho ho to povzbudilo.

Když byl doktor Hamer v Kolíně nad Rýnem zatčen, byl okamžitě uvězněn a než se mohl dostavit k soudu, bylo již v médiích prohlášeno, že nebude propuštěn na kauci. Je to oprávněné u člověka, který čelí obvinění z výkonu lékařské praxe bez licence?

Během pobytu ve vězení byl nakonec umístěn na samotku, aby byl izolován od ostatních vězňů. Nebylo to proto, aby ho ochránili, ale aby mu zabránili pokračovat ve výzkumu ve vězení, protože se rozhodl zkoumat "zločineckou mysl" se svými spoluvězni jako subjekty.

Jeho závěry byly publikovány v roce 1999 ve druhém díle "Odkazu nové medicíny".

Neoprávněné uvěznění

Po 18 měsících od zatčení a následného uvěznění se právník doktora Hamera obrátil s jeho případem na nizozemský Nejvyšší soud v Haagu, který ho po přezkoumání jeho případu nechal okamžitě a bezpodmínečně propustit pro "neoprávněné uvěznění".

Nedlouho po propuštění se přestěhoval do Španělska, kde byl v bezpečí před dalším vydáním z EU. Jeho nepřátelé s ním však ještě neskončili a pokračovali v jeho pronásledování a v roce 1998 na něj Němci vydali mezinárodní zatykač. Ve Španělsku však byl v bezpečí jen do doby, než vstoupilo do EU.

V roce 1998 mě Dr. Hamer požádal o uspořádání semináře zde v Torontu a v roce 1999 přijel na krátkou dvoutýdenní návštěvu. Poté však již nemohl cestovat mimo Španělsko. Hrozilo mu totiž zatčení.

O několik měsíců později, 31. ledna 2000, jsem Dr. Hamera navštívila ve Španělsku, což bylo přesně v den, kdy proti němu ve Francii začalo soudní řízení a byl na něj vydán další mezinárodní zatykač. Nyní nemohl navštívit zemi, kde se narodil, ani Francii, jinak by byl okamžitě zatčen.

Francouzské řízení proti Dr. Hamerovi

Francouzské řízení probíhalo v Chambery (odtud pochází rod Savojských a oficiální titul italského korunního prince Vittoria Emanuela, který zastřelil syna Dr. Hamera) a soudili Dr. Hamera v jeho nepřítomnosti.

Po čtyřech letech, po několika řízeních, prohlásili doktora Hamera vinným z "nezákonného provozování lékařské praxe", k němuž mělo dojít odpoledne roku 1993, kdy jel do Francie na pohřeb svého drahého přítele hraběte d'Oncieu de la Batie.

Francouzské "úřady" tvrdily, že během této krátké návštěvy Dr. Hamer konzultoval dva pacienty s rakovinou a přesvědčoval je, aby přestali s chemoterapií. Tvrdili také, že je hlavou sekty, což je ve Francii nezákonné.

Vykonstruovaná obvinění

Samozřejmě se jednalo o vykonstruovaná obvinění a navíc svědci již nebyli naživu. Přesto byla obvinění prohlášena za platná a Dr. Hamer byl odsouzen jako viník v nepřítomnosti a ráno 9. září 2004 byl Dr. Hamer zatčen a převezen do vězení v Malaze.

Poté se na více než týden ztratil z dohledu, dokud se ho jeho právníkovi nepodařilo vypátrat ve Fleury – Merogis v Paříži, což je francouzská věznice s vysokou ostrahou, kde jsou vězněni teroristé a masoví vrazi.

Když jsme zjistili, co se s ním stalo poté, co jsme více než týden neměli žádné zprávy o jeho pobytu, byli jsme všichni šokováni tím, jak s ním bylo zacházeno hned po jeho zatčení. Z Malagy ho den po zatčení převezli do Madridu, svlékli ho až na slipy a nechali ho 24 hodin čekat v cele bez jídla.

Odvezen do Paříže

Poté byl rychle odvezen do Paříže, kde s ním bylo zacházeno stejně jako s nejhorším zločincem a to vše jen proto, že odmítl popřít svá zjištění, což mělo za následek odebrání licence k výkonu lékařské praxe.

Než se to všechno stalo, řekl mi: "Ilsedoro, myslím, že bych další věznění nepřežil." A samozřejmě jsem se v době, kdy mi oznámili jeho zatčení, bála o jeho život. Bylo mu už sedmdesát let.

Podle toho, co mi vyprávěl, bylo zacházení s ním ve Fleury – Mergolis barbarské. Přestože mu jeho příznivci a přátelé posílali "pečovatelské balíčky" s teplými ponožkami a dekami, protože staré vězení je nevytopené,

nic z toho se k němu nedostalo. Mohl dostávat dopisy, ale až poté, co byly všechny přečteny a “schváleny”.

Ve Fleury – Merogis byl 18 měsíců, když byl opět ze dne na den bezpodmínečně propuštěn, když se zjistilo, že proti Dr. Hamerovi existuje spiknutí, do kterého je zapojen vysoký soudní úředník!

“Haló, Ilsedore! Gruess dich!”

Nikdy nezapomenu na den jeho propuštění, kdy jsem volala k němu domů do Španělska a telefon zvedla jeho družka Bona. Vzrušeně řekla: “Ilsedora he’s home….here he is” a podala mu telefon, načež jsem uslyšela jeho hlas: “Hallo Ilsedora! Gruess dich!” Byl to stejný pozdrav jako vždycky a vypadalo to, jako by nebyl pryč. Ten okamžik se mi vryl do paměti.

Jsem hluboce zarmoucená, že už nikdy neuslyším jeho hlas a jeho pozdrav, ale jsem navždy vděčná a poctěná, že jsem se mohla učit přímo od muže, který objevil biologické zákony, jež změnily tvář medicíny.

Jednoho dne bude svět lepším místem díky jeho nehynoucí oddanosti svému objevu. V posledních letech nazval své dílo “Germanische Heilkunde”, což v přímém překladu znamená “Germánská Medicína”. Když Dr. Hamer nemohl své dílo autorsky chránit pod názvem “Nová medicína”, jednoduše přidal “Germánská” na počest své vlasti. Dr. Hamer žil v exilu a vždy toužil po návratu domů.

Tragicky se do svého domova nemohl vrátit až do své smrti. Místo jeho posledního odpočinku se nachází v německém Erlangenu, kde byl 14. července 2017 pohřben.